

סמ"ר רוטובסקי דמיאן

5113346

בן מרטה ואלברטו

נולד ב- ב' בתשרי תשל"ה 18.9.1974

התגייס לצה"ל ב- 29.3.1993

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- כ"א בשבט תשנ"ה 22.1.1995

בפיגוע מחבלים בצומת בית ליד.

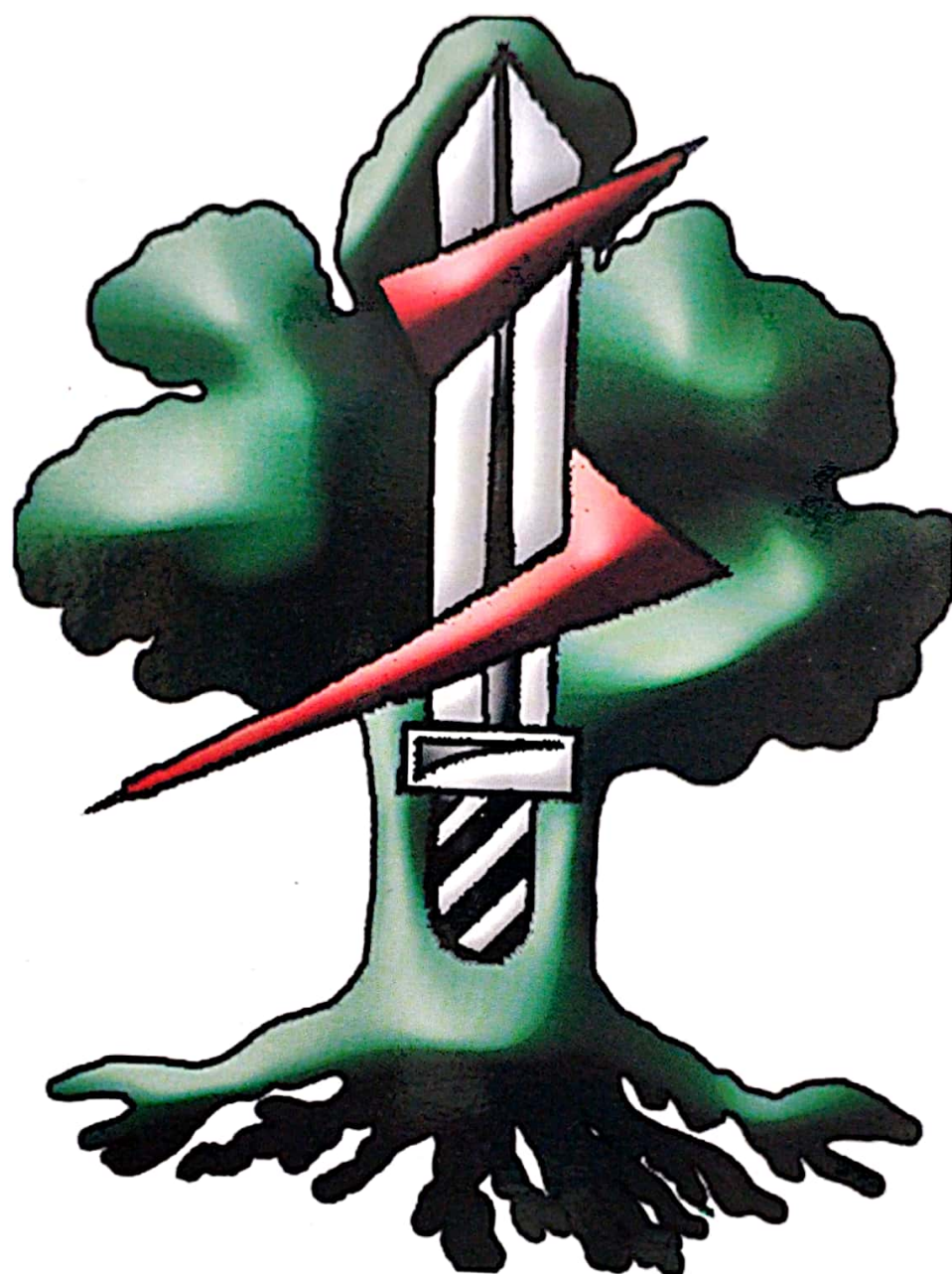

רוסובסקי דמיאן,

בן מרטה ואלברטו. נולד ביום ב' בתשרי תשל"ה (18.9.1974), בבואנוס איירס, בארגנטינה. בן בכור למשפחה בת שני בנים. דמיאן למד והתחנך בבית-הספר היסודי היהודי "חיים ויצמן" ובבית-הספר "מדינת ישראל" ולאחר מכן בבית-הספר התיכון "אורט" בארגנטינה. בשנת 1989, כאשר היה דמיאן בן ארבע עשרה, עלתה המשפחה לישראל. בתחילת דרכם שהו במרכז קליטה ברעננה ורכשו את השפה העברית ובהמשך הקימו ביתם בקדימה שבשרון. דמיאן השתלב בבית-הספר התיכון "אוסטרובסקי", במגמה הריאלית. בתקופת לימודיו בבית-הספר הוענק לדמיאן פרס "המתנדב המצטיין", על פעילותו במשמר האזרחי ברעננה, המעיד על אופיו המיוחד. דמיאן היה חדור אהבה למדינת ישראל ולצה"ל ושאיפתו הגדולה היתה להיות קצין קרבי בחטיבת גולני. בשלהי חודש מרץ 1993, גויס דמיאן לשירות חובה בצה"ל והוצב לחיל הרגלים לחטיבת גולני. הוא סיים את מסלול הטירונות הארוך והמפרך, ונבחר לצאת לקורס חובשים, אותו סיים בציון גבוה במיוחד. לאחר מכן יצא עם יחידתו למסלול קו בלבנון ונשלח להרחבת הכשרתו הקרבית בקורס מ"כים חי"ר. בתום הקורס קיבל דרגת סמל ושוב עלה ללבנון, הפעם השתלב בסגל הפיקודי של הגדוד. לדברי מפקדיו, היה דמיאן מפקד מעולה, נחוש ומסור, תמיד אופטימי וחייכן, חדור במוטיבציה ובשאיפה להצליח בכל שעשה. בהמשך נשלח להכנה לקורס קצינים. ביום כ"א בשבט תשנ"ה (22.1.1995) נפל דמיאן בעת מילוי תפקידו, בפיגוע החבלני בצומת השרון-בית ליד. עדי ראייה סיפרו כי דמיאן הגיע לצומת, שמע את הפיצוץ הראשון ונחפז להגיש עזרה לפצועים. הוא הספיק להציל את חייו של אחד החיילים ואז מצא את מותו בפיצוץ השני. עמו נפלו עשרים חיילים ואזרח אחד. דמיאן סבר כי אדם בחייו צריך להיות מוכן לתת הכל למען המדינה. רצה הגורל והוא מימש זאת בגופו ובדמו. בן עשרים וחצי היה בנופל. דמיאן הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בקדימה. הותיר אחריו הורים ואח - דיאגו. לאחר מותו הועלה לדרגת סמ"ר. במכתב ניחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "דמיאן נהרג עת נזעק לטפל בפצועים בפיצוץ הראשון. פעולתו זו מהווה המשך ישיר לדרכו הצבאית, שהתאפיינה במסירות ובנחישות יוצאות דופן. דמיאן שימש כמ"כ והצטיין בתפקיד זה... הוביל את חייליו באימונים ובפעילות מבצעית בלבנון בדרכו המיוחדת ותמיד תוך שמירה על הערכים, עליהם חונך... דמיאן נפרד מפקודיו רק כאשר נשלח לקורס קצינים, פרידה שהיתה במטרה לחזור כמפקד מחלקה... דמותו האופטימית והחייכנית לצד הנחישות, יהוו דוגמה לכולנו..."

חייליו בגולני כתבו בכאב: "...אנחנו ילדים-חיילים לוחמים שלא בוכים / חשים שנקטע אבר, חשים כנכים / הן מפקד, שידע להבין ולהיות חבר / שרצה תמיד לעזור, שרצה ללמדנו להיות הכי טובים / פתאום במחי יד את האופטימיות שובר... / דמיאן החובש שרץ אל מותו / יצא ממקום מבטח להביא לפצוע רפואתו..."

בט"ז בשבט תשס"ג (ינואר 2003) העניק אלוף פיקוד המרכז לסמ"ר דמיאן רוסובסקי ציון לשבח אישי, אשר נמסר למשפחתו, "על חירוף הנפש, מימוש ערך הרעות תוך סיכון עצמי, אומץ לב, גילוי תושיה והיותו מופת ודוגמא".

גדוד ברק (12)

חטיבת גולני

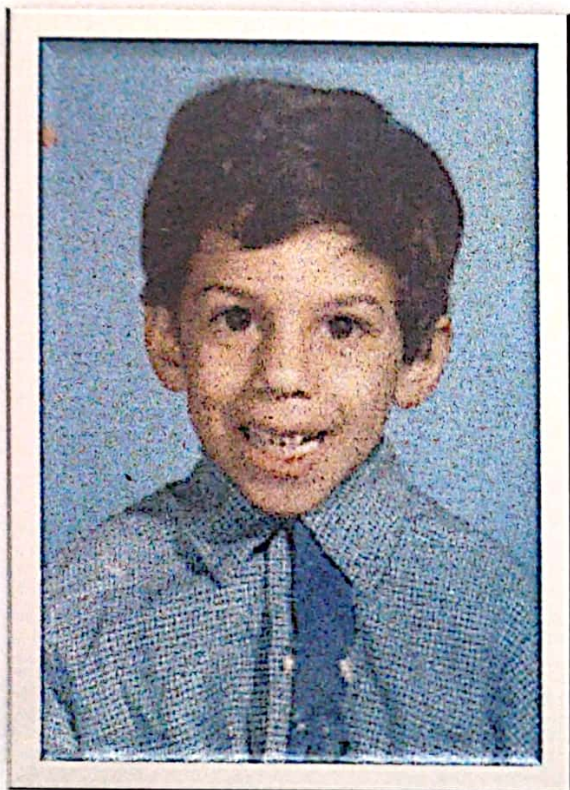
אימונים

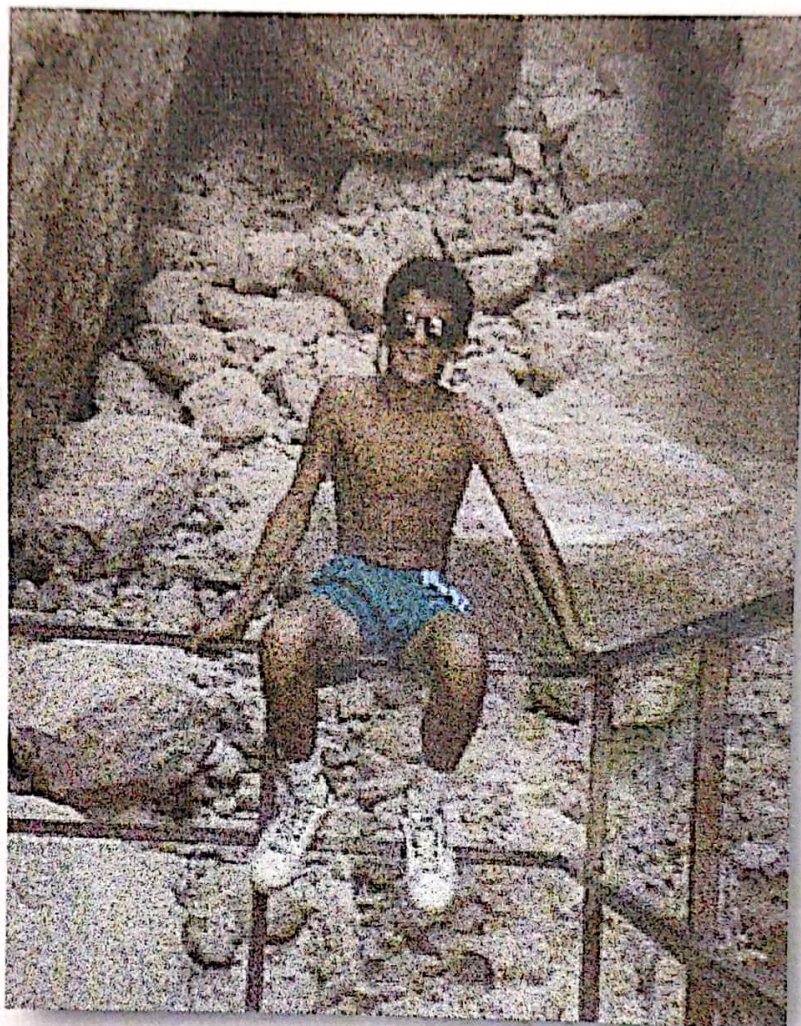
מסדרים

תמונות ילדות

דמיאן בנעוריו

MAZAL TOV

EL diario que cuenta su fiesta

Sábado 17 de Octubre de 1987

EL BAR-MITZVA DE Damian A. Rosovsky

M.T.: Bueno, prendo el grabador y empezamos, ¿te parece?

Damián: Te cuento que el diario ya lo conozco, porque lo recibí en el bar mitzva de Sebastián Camen.

M.T.: Contame algo de vos Damián...

D.: Lo primero que recuerdo de cuando era chiquito, era que le decía a mi hermano "Mano Diego", y él me decía "hermano Tami". Después fui al jardín de la escuela Weitzman hasta tercer grado, luego nos mudamos y pasé al Betam, donde tengo muchos amigos.

M.T.: Ya que nombraste a Diego, ¿cómo te llevás con él?

D.: Bueno, a veces nos peleamos... (risas), somos muy unidos, muy compinches. Un día que mi mamá no estaba, prendimos el aire

Sigue en pág. 4

Indice

- . Reportaje a su hermano Diego, pág. 2
- . Editorial, pág. 2
- . Dialoguitos, pág. 2
- . Humor, pág. 4

Gran Corazón

Declaraciones exclusivas de la Abuela Julia, página 2

El panquequero del barrio

Mario y Marta dialogan con Mazal Tov, pág. 3

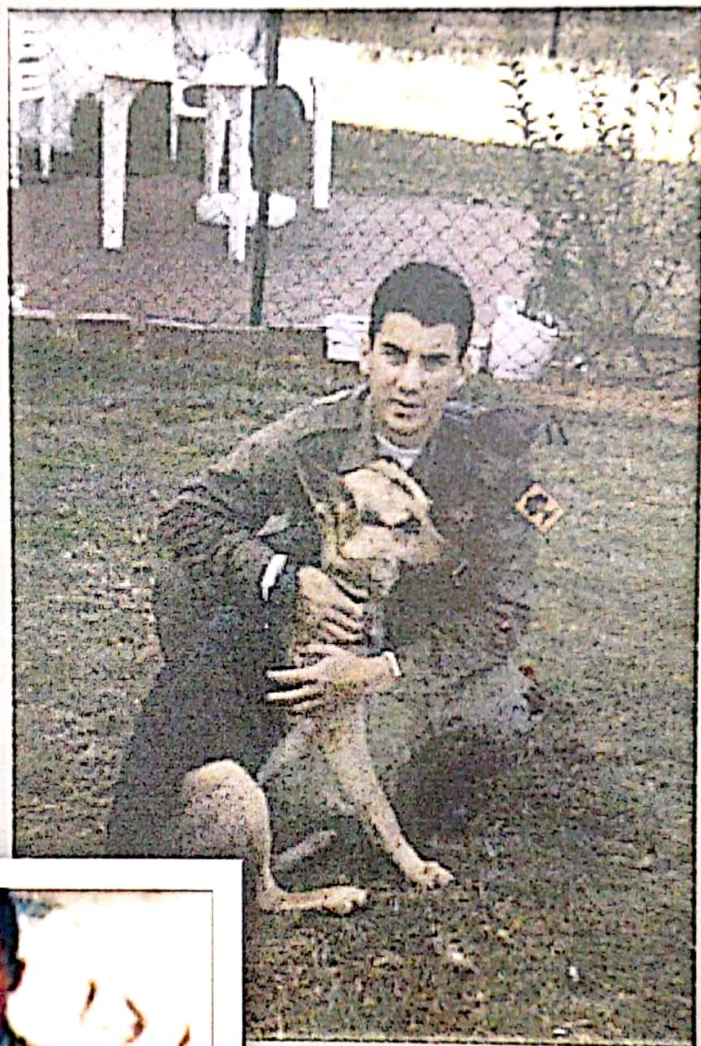
¿Que poido decir?

Habla la Bobe Pese, página 2

Nunca se queda quieto

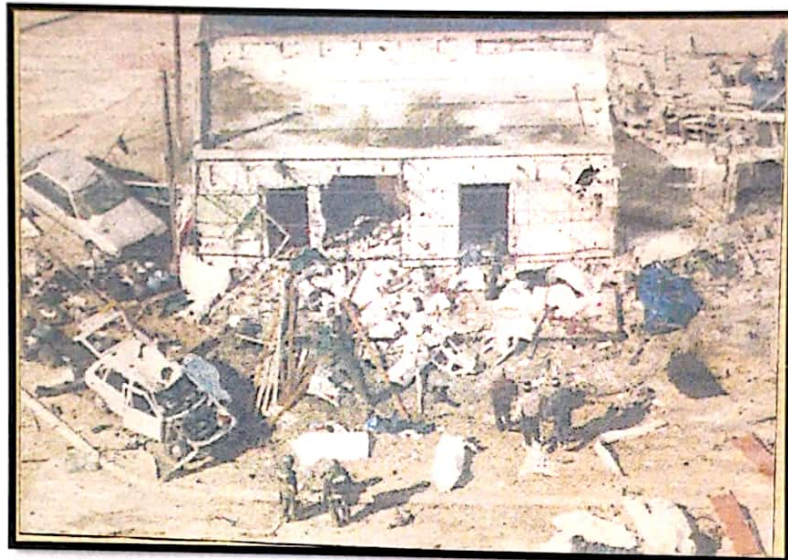
Afirma su hermano Diego, pág. 2.

בשירותו הצבאי

מקום נפילתו של דמיאן ז"ל

צומת בית ליד

דמיאן רוסובסקי, בן 20

חלם להיות בשב"כ

סמ"ר דמיאן רוסובסקי, בן 20 נמותו, הגיע לצומת בית ליד בריוק כאשר אירע הפיצוץ הראשון. דמיאן, חובש קרבי בגולני, השאיר את התיקים שלו בטרמפ ומיהר לעבר הפצועים כדי לתת להם עזרה ראשונה. בריוק כשהגיע לאזור אירע הפיצוץ השני. ואז נהרג.
הוא כל כך אהב את הצבא, ממלמל ככאב-דיאגו, אחיו היחיד של דמיאן, בן 19, אף הוא משרת בגולני. "הוא שירת כמה פעמים בלבנון והיה מוותר על חופשות שבת רק בגלל שהיתה איוו משימה קרבת שרצה להצטרף אליה. היה ברור לו שהעתיד שלו קשור למוסד בטחוני כלשהו, והחלום שלו היה לשרת בשב"כ".
אתמול תיכננו האחים לצאת יחד לבית ליד. אבל דמיאן החליט להקדים את צאתו לבסיס, כדי לא לאחר. וכשהיגו שמע על האירועים, הוא מיהר לצומת בית ליד. "הייתי בטוח שהוא מטפל בפצועים".
ב-4 אחר-הצהריים הגיעו נציגי קצין העיר לבית ההורים, מרתה ואלברט, בישוב קרימה, ובשרו להם את הידיעה המרה על מות בנם. דמיאן רוסובסקי השאיר אחריו הורים ואח. על מועד הלווייתו תבוא הורית גבאי הורעה.

סמ"ר דמיאן רוסובסקי

נהרג כשרץ לעזור לפצוע

סמ"ר דוד (דמיאן) רוסובסקי (20) ממושב קדימה ירד מהטרמפ בצומת בית-ליד בשאירע הפיצוץ הראשון. רוסובסקי, שעבר קורס הכשרה כחור בש, לא התמהמה.
הוא רץ למוקד הפיצוץ להחיש עזרה לנפגעים. ואז אירע הפיצוץ השני שגרע את חייו. הותיר הורים, אלברט ומרתה, ואח חייל, דייגו.
חיים ברודא

סמ"ר דמיאן רוסובסקי

כל המושבה ליוותה את סמ"ר דמיאן רוסובסקי, שנהרג והוא בן 20. כל המושבה בכחה. מאות אנשים עשו אתמול את הדרך המתפתלת לבית-העלמין של קדימה.
משפחת דמיאן עלתה לישראל מארגנטינה לפני שש שנים. משפחה ציונית, מרתה ואלברט ושני בניהם, דמיאן ודייגו. היה ברור שדמיאן יבחר במסלול קרבי, כשם שהיה ברור שדייגו ילך בדרכו של אחיו הגדול הנערץ.

משפחת רוטובסקי היקרה,

ביום זה בו הנכם מקבלים בשם בנכם, דמיאן זכרו לברכה, ציון לשבח מטעם אלוף פיקוד המרכז בחרתי לשוב ולהדגיש בפניכם את גאוותינו והערכתנו לאופן פעולתו בשעת הפיגוע הנורא בצומת בית ליד.

תגובתו המיידית של דמיאן ברגע ששמע את קול הפיצוץ הראשון וריצתו לסייע לנפגעים, תוך שהוא נוטל על עצמו סיכון אישי רב מתוקף מחויבותו כחייל צה"ל כחובש וכאדם, סייעו ללא ספק להציל את חייהם של אחרים כפי שעלה מעדויות מזירת הפיגוע.

אומץ הלב אותו הפגין, הנחישות והדבקות, במשימה אותה נטל על עצמו, הן ההתנהגויות אליהן אנו מחנכים את לוחמי גולני משך כל שירותם. דמיאן במעשיו אלו ציוה להם את הדרך.

שילמתם את המחיר היקר מכל במלחמה על חירותנו. חטיבת גולני איבדה לוחם וחבר אמיתי. מפקדי ולוחמי החטיבה יחד אתכם כואבים את האובדן וחשים גאווה גדולה על האופן בו נהג דמיאן ברגעיו האחרונים.

מי יתן ולא תדעו עוד צער.

בהצדעה,

משה תמיר, אלוף-משנה

מפקד חטיבת גולני

הנני לציין לשבח את:

5113346 דמיאן רוסובסקי ז"ל

על התנהגות באירוע הדמים "בבית ליד".

להלן תיאור המעשה:

ביום ה' 22 בינואר 1995, כ"א בשבט התשנ"ה, אירע פיגוע תופת רצחני ב"בית ליד". בפיצוץ הראשון נהרגו שמונה מחיילי צה"ל. החייל דמיאן רוסובסקי ז"ל אשר שהה במתחם הצומת, חש עם שוך הפיצוץ הראשון למקום האירוע במטרה לסייע בחילוץ הפצועים הרבים אשר היו מוטלים בזירת הפיגוע. בדרך פעולתו זו נקט סמ"ר דמיאן רוסובסקי ז"ל, למרות ידיעות קודמות אשר הזהירו מפני פיצוץ נוסף. עת הגיעו למקום המצאם של הפצועים אירע פיצוץ נוסף בו הוא מצא את מותו. על חירוף הנפש, מימוש ערך הרעות תוך סיכון עצמי, אומץ לב, גילוי תושיה והיותו מופת ודוגמא, מוענק לסמ"ר דמיאן רוסובסקי ז"ל אות ציון לשבח.

**משה קפלינסקי, אלוף
אלוף פיקוד המרכז**

**ט"ז בשבט התשס"ג
19 בינואר 2003**

אנדרטה לזכר הרוגי הפיגוע בבית ליד

חבריו לצבא כותבים לזכרו

בכתיבה אני באמת לא חזק, אבל על דמיאן נכון מאוד מאמר חז"ל כל המוסיף עינו אלא גורע.

רק שלושה חודשים זכיתי להכיר אותו בתור מפקד ובתור אדם, גם לריב איתו הספקתי, אבל רק דברים טובים עליו יש לי לספר. מפקד אהוב על כולם, שקט ומקצועי, תמיד אחרי המסדר הקשוח בא החיוך הלבבי. בתור חובש הרבה אני לא צריך לספר לכם, הרי כולם יודעים איך הוא נהרג. תמיד חיפש לעזור ולהציל, תמיד היה דמיאן!

ברוך בורר
חייל של דמיאן.

דמיאן הגיע אלינו לפני העליה לקו כשהינו באימון לפני תעסוקה מבצעית. כבר במפגש הראשון התרשמנו ממפקד מקצועי נחוש בדעתו. הוא הגיע המטרה אחת - החיילים שלו יהיו הכי טובים. זה התחיל במסדרים לפני העליה לקו - הכל צריך להיות מושלם כל דבר מדוגם משופצר מושלם, עד שלא סיימת לא הלכת לישון. בגלל היותו חובש החודשים המסדרים עברו אצלו פי כמה וכמה יותר קפדניים. בלבנון כשהינו בחצביה ראינו שדמיאן באמת ראוי להקרא מפקד בגלל מקצועיותו. הוא עשה הכל, בישל לנו, תיקן את הטלוויזיה, סידר את האנטנה ואפילו פתח סתימות בשרותים. לא התפלאנו כשהוא הודיע לנו כשהוא יוצא לקצינים. הוא היה ראוי לכך. מה שנשאר הוא רק לזכור ולנצור את דמיאן.

בושיש, חייל מהמחלקה,
לבנון תשנ"ה.

עוד בגולני בטירונות ביחד התחלנו, טירטורים וקדרים ביחד עברנו, עד שלקורס חובשים ביחד יצאנו, בקורס את הנשמה הוא השקיע. וביחד עם כל החובשים מגולני (גאוה) למגרש המסדרים הגיע. באותה מחלרה כחובשים שימשנו. קשה לרשום על הנייר מה היה דמיאן בחרוזים.

אבל כאחד שעבר איתו ביחד שנה רצופה של צבא וטירונות, אימון מתקדם וקורס חובשים אפשר רק להגיד שדמיאן תמיד עזר ותרם למחלקה של גולני שאותה אחב. בקורס הוא השקיע כל כך הרבה ושקד בלימודים כדי שיראו שחובש בגולני מוציא ציון גבוה וכשחזר לפלוגה הוא הראה נחישות ומוטיבציה גבוהים כחובש. כל משך המסלול היה חובש וחייל מצטיין לכל הדעות, המוכן לעזור ליחבריו בכל עת. אין ספק בדבר שדמיאן לכולנו יחסר.

איזי מגרה,
בן מחזור קורס חובשים.

כותבים לזכרו של דמיאן זיל

למשפחת רוסובסקי היקרה,

אין מילים לנחם הורים הקוברים בן. השבר - עמוק!! ונחמה - אין.

א. הלוי,

מנהל פדגוגי אוסטרובסקי, רעננה.

למרתה ומריו,

חבל שנפגשנו אחרי כל כך הרבה זמן ובמצב כל כך קשה לכם.
מילים לא יעזרו אבל נחשוב יחד מה לעשות כדי שזה לא ימשיך
לקרות לאחרים או לעצמנו.

באהבה,

ואל בוכבינדר (אולפן)

למרתה אלברטו ודיאגו,

היה לי את הכבוד לדבר עם דמיאן מספר דקות שבאותם היה קל
מאוד לקלוט את אופיו האמיץ וההקרבה האישית שלו למדינה
שהגשים במספר השניות האחרונות לחייו. היו חזקים, הוא הולך
בדרככם, המשיכו קדימה באותה דרך שחינכתם.
חיזקו ואמצו,
דובי.

להורים, לדיאגו, למשפחהו

אין לי מילים לתאר את הכאב.

דמיאן - דוד, למד אצלי בכתת העולים החדשים מ' עד יב'.
מבחינתי הוא ילד. הכרתי אותו כילד נעים וחביב, מאד אמביציוזי.
התגבר על כל הקשיים והגיע להשגים. צפיתי לו הצלחות ולכם
אושר. כמה נורא! נשמור את זכרו.

מירי דוני,

תיכון אוסטרובסקי.

דמיאן רוסובסקי ז"ל

הגיע למשא"ז רעננה בדצמבר 1990, סמוך לתחילת מלחמת המפרץ, כאשר היה צורך בגיוס מתנדבים. הוא היה אז כבן 17. מאז המשיך דמיאן להתנדב ולעזור במשא"ז באופן בלתי רגיל. היה מגיע כמעט כל יום ובשעות שונות, גם מוקדם וגם מאוחר,

היה מתעדכן במה שקורה ושואל אם צריך עזרה. תמיד הוא בא שקראו לו גם בהתראות קצרות ותמיד היה מוכן לכל פעילות. מאחר ופעל במשא"ז כ"כ יפה והיה בחור אחראי הוא נשלח לקורס פעילי נוער שנערך במכללת שדה - בוקר. לקורס הזה הגיע קובץ נערים המובחרים מכל הארץ. הם עברו שם הדרכות בנושא המשטרה והמשא"ז ופעלו במתכונת של משמעת צבאית. דמיאן מאוד התלהב מהקורס, צילצל אלינו וסיפר כמה שהוא נהנה. הוא גם נשלח לכנס פעילי נוער שנערך בקריית ענבים ובכנס השנתי של משא"ז רעננה, בשנת 92, קיבל ביחד עם חברו שי, את מגן המתנדב המצטיין מידי מפקד המשא"ז דאז: פקד גדי טאובר. דמיאן היה בחור חייכן ותמיד היה שמח, אי אפשר היה לתפוס אותו כשהוא עצוב או במצב רוח רע. תמיד חלם להגיע ליחידה קרבית בצבא וכל הזמן חשב לאיזה סיירת כדאי לו ללכת. בסוף החליט שהוא רוצה להגיע לגולני ואכן כך היה. גם ברגעים הקשים שעוברים על כל חייל מתחיל הוא לא היה בדכאון, תמיד אמר שקשה אבל נשאר במצב - רוח טוב. גם בקורס חובשים היה כנה. התאים לו להיות חובש, תמיד רצה לעזור לאנשים וכך גם מצא את מותו, כשביקש לעזור לחייל פצוע כחובש קרבי. חלם להגיע לקורס קצינים, כל הזמן נלחם על זה ותמיד סיפר לנו כמה הוא נלחם וכמה הוא רוצה לצאת. דמיאן עלה לארץ באפריל 89 והשתלב יפה בחברה, היה פעיל ומקובל על כולם, אף אחד לא שנא אותו. עבר קורס ירי מעשי. חלם על רשיון לאקדח וגם את זה לא הספיק לקבל. הוא היה בוגר מגמה ריאלית בתיכון אוסטרובסקי ברעננה ובסוף בשנת 92 לערך. עבר עם משפחתו לגור בקדימה. הוא התגייס לצבא במרץ 93 ושירת בגולני עד אשר נרצח. במשא"ז רעננה תמיד יזכרו אותו.

דודן לוי,
משא"ז רעננה.

דמיאן - דוד רוסובסקי ז"ל

נורא וכואב להספיד תלמיד. קשה לחשוב שתוך שנתיים מרגע שנפרדנו, והוא עדיין ילד, נסתיימו חייו. לכן, לראות מול עיני את דמיאן החי, ולחשוב מה ייחד אותו, ובמה הצטיין. כך ישאר בזכרוננו תמיד.

דמיאן למד אצלי ספרות, חיבור ותנ"ך בשיעורים לעולים חדשים מכתה י' ועד כיתה י"ב. הוא ניחן בשלוש תכונות בולטות, ומסתבר שגם בהמשך דרכו, בצבא, היו תכונות אלו דומיננטיות ביותר. האחת - חביבותו. הוא היה ילד טוב לב, נחמד ונעים הליכות. מצב רוחו היה טוב, ולמרות קשייו כעולה חדש, לא ניכר בו אף פעם

שמץ של מרירות. תכונתו השנייה, הראויה לציון, היתה יכולתו להחליט ולדבוק בהחלטותיו. כשהחליט להצליח במקצוע מסוים, עשה זאת והגיע להישגים גבוהים, כאילו די בהחלטה כדי לתת בו כוחות לעמוד בכל מאמץ שנדרש, עד למימושה. תכונתו השלישית, שהיא נערצת ומשמשת דוגמה ומופת, היתה אהבתו לארץ. מרגע עלייתו, הייתה בו ישראליות, שהתבטאה בגאווה לאומית - בשמחה וברצון להיות אחד משלנו ובנכונות לתרום ולסייע.

דמותו של דמיאן היא מקור למופת ולגאווה לכולנו. יהיה זכרו ברוך!

דוני מירי,
מורה לעולים חדשים,
תיכון אוסטרובסקי - רעננה.

על החבר שנפל,

את דמיאן הכרתי בהכנה לסמלים ובקורס סמלים, היינו באותה מחלקה. בחור קטן עם לב גדול. תמיד היה במרכז העיניינים, עם כולם ובשביל כולם. דמיאן רצה לנסות הכל ולהיתמקצע על כל הכלים. כך שלפני שיצא לקורס קצינים שכל כך רצה כבר ידע כל הכל. לפני אחד התרגולים הוא בא אליי ומבקש את ה- 14M (רובה צלפים) שלי. הסברתי לו איך לירות ולהשתמש בנשק, והוא אישר שהוא מבין. אחרי התרגול הוא חוזר אלי עם הנשק שכולו מלא אבק ושריטות, ועוד הוא אומר לי "מולגן, יא חייל זין" איזה נשק בלאי כל התרגיל יריתי רק 4 כדורים. אפשר היה לראות את האכזבה של פניו. אמרתי לו שוב תנקה אותו ותכניס למזוודה... במסדר ערב אני בא לראות מה קורה עם הנשק ומוצא אותו באותו מצב שהוא מלוכלך בתוך המזוודה. כאשר הוא מתרץ את עצמו בזה שהוא לא יודע לפרק את הנשק. טוב, אלו התשובות החכמות שרק דמיאן ידע לענות. תמיד במקלחות היינו דמיאן ואני סוגרים לאנשים שהיו באמצע המקלחת עם הסבון על הפנים את המים הקרים ומשאירים אותם עם החמים עד שהיו נותנים את הצרחה והקפיצה קדימה ובעיקבות זה כל המלחמות מים בתוך המקלחת. ככה זה דמיאן, בחור שידע להיות ולעשות חיים, להצחיק ולצחוק.

ישי מולגן,
זבר.

משפחת רוטובסקי היקרה!

הידיעה על מותו של בנכם ומפקדי דמיאן נפלה כרעם ביום בהיר, קשה לעקל את העבודה שחייל שבא הגיש עזרה לחבריו הפצועים וההרוגים ימצא עצמו דקות מעטות כאחד מהם, את הצער שאחד אותכם אין לתאר, גם אותנו איחד צער דומה, היינו במוצב בלבנון באותה שעה בה נתבשרנו על נפילתו. דמיאן היה מפקד אהוב ויקר. אהבנו אותו יותר משערי המפקדים שהיו לנו באותה תקופה. תמיד נזכור אותו, והוא יהיה בליבנו לעד.

יגאל כץ.

עצמאן - מילות פרידה .
עא חלמתי יי

עא חלמתי שזכר מה שאצטרק לכתוב .
עא האמתי כשזכר היה כל כך קרוב .
גשם מאפטל - יום הצבון .
כולנו ביחד , מדברים , קצין - עביות באשון .
צמותק עולם בי , מאומתי הצביכון .
קור , צלעית שלאור - העצתי "עם הכל" ואני באשון .

את צמחן הכתי כחוקר בעברת אקורס קצין חיר והכרומן חתם יור
מקצועית ופחות אישית . אכן : אי אפשר שלא לעבור את הפנים
הצנוניות מעצבות , השקל והשווה - והנצחית .

את העובדה קיבלנו בעצמינו בשבוע "הואיל" . עא האמתי - ובשאלתנו
השבתי ענין העברת העצמים במחמאות למחרת , רחמי שאלו .
לחוקר לעבור - מצינות אחרות לעצמו לעצמו - עא רק רכב אלא סוף גאור .
אורי בן - מוחה - לוי .

הרמט"כל רב אלוף שאול מופז
אלוף מיקוד המרכז האלוף יצחק איתן
ראש מועצת כפר יונה מר אפי דרעי
יושב ראש ארגון 'יד לבנים' מר אלי בן שם
משפחות שכולות

קהל נכבד:

הנה עוד שנה חלפה לה ועכשיו זה כבר שש שנים, שש שנים לשכול, שש שנים של כאב, שש שנים בלי אח.
עם השכול למדתי לחיות והוא מלווה אותי ביום יום, לפעמים בצורת כאב, לפעמים בצורת צער עמוק ולפעמים זה סתם מעיק ומחניק. ולגבי כל אלו שאמרו "עם הזמן זה יעבור" אז צר לי להודיע לכם שטעיתם כי הזמן לא מרפא את הכאב.

גוף האדם מורכב מאוד ובמצבים טרגיים, כמו במקרה שלנו, הגוף מפתח מנגנוני הגנה שעוזרים לנו להתמודד עם הטראומה. בהתחלה מכיוון שאין לנו מספיק כלים להתמודד עם הכאב אנו עוברים תהליך של הדחקה. במקרה שלנו, המשפחות השכולות, אנו מרחיקים את האסון ולוקחים אותו למין מרתף חשוך הנמצא בתוכנו כדי להתמודד איתו מתי שיהיו לנו מספיק כלים לכך. בפועל מה שקורה זה שהמחסומים שלנו לא מצליחים להחזיק את כל הצער וזה פורץ החוצה בצורה של חלומות, זיכרונות ומחשבות למיניהם. לפעמים פתאום בלי שום התראה מגיע ה"פלאש", והזמן חוזר אחורה כמו במין מכונת זמן, נציגי קצין העיר דופקים בדלת הבית, ואין צורך במילים, הכל כבר מובן, הנורא מכל קרה, הוא נהרג.

אבא שאף פעם לא בכה מתפרץ בבכי, כמו תינוק, ואמא לא מתפקדת ונחנקת מבכי, אני עומד בצד במין תחושה של חוסר אונים, ואומר לעצמי "תירגע, אסור לך להישבר עכשיו, תהיה חזק בשבילם".
התמונה מתחלפת ואני עומד מול הקבר הפתוח. קולות של בכי סביבי, אני אווז חזק את אבא שלא ייפול ונותן לאמא מים לשתות; מה כבר אפשר לעשות וכל האנשים האלה סביבי מסתכלים אלינו במין רחמים שכאלה, אך גם הם חסרי אונים.

מטח כבוד מקפיץ אותי בבהלה מהסיוט הנורא, ואני מוצא את עצמי באמצע הרצאה במכללה, אני יוצא לשטוף פנים וחוזר לשגרה.
ובלילה שוב אותו חלום נורא, עם התסריט הקבוע של אותו יום הפיגוע, ואתה, אחי, רץ כמו מטורף לכיוון הפיצוץ, ובראשך רק מטרה אחת, להציל חיים. באוויר ריח תופת, ואנשים צועקים בהיסטריה, ובין כל הצעקות נשמע אותו חייל צועק, "להתרחק, יש חשש לעוד פיצוץ", אבל אתה, אחי, כלום לא שומע, כי היית כל כך עסוק בטיפול בפצועים. ופתאום אותו פיצוץ שמקפיץ אותי משנתי, פותח עיניים והכל חשוך ושקט, שוב היה אותו חלום, אותו חלום שמתערבב לי עם המציאות, שער היום איני בטוח אם הוא חלום או זיכרון. וכשבבית חשוך ושקט והדופק עדיין גבוה מהחלום הטרי מתרוצצות בתוכי אותן שאלות:

ואילו הייתי מסדר את הצ'ימידן לילה לפני, אז אולי...
ורק אם היינו יוצאים יחד באותו בוקר, אז אולי...
ורק אם היית מפספס את הטרמפ מהטרמפיאדה, אז אולי...

ורק אם... אז אולי...

ורק אם... אז אולי...

ורק אם... אז אולי...

אבל לא כל חלום הוא סיוט, ולפעמים חושב אני עליוך, אחי, ורואה אותך בדיוק כמו פעם, עדיין בן 20, ונזכר באותן שיחות לתוך הלילה, על הצבא, על בחורות ועל העתיד. אני נזכר באותם רגעים נפלאים שעברנו יחד ובדברים שלימדת אותי אחרי שהתנסתה בהם ראשון. רואה אותך משחק עם "דיוזי", הכלבה שלנו, ומוצא את עצמי צוחק לבד באוטו, תוך כדי נסיעה בדרך הביתה, ולמרות כל הצער זה עושה לי טוב בלב ומקנה לי תחושה של אושר ושלווה וזה נותן לי כוח להמשיך.

מזה הבנתי שלמטבע שני צדדים, וכשמשוהו רע מתרחש, משהו טוב חייב לקרות, כדי להגיע לאיזון. אז בעצם אותם זכרונות נעימים שהשארתי בנו, בכל אחד מאתנו, הם אותן חותמות שהשארתי מאחוריך בעולם הזה, והם יהיו אותם דברים שאני אעביר לילדי, אותם דברים שעושים לי טוב ונותנים טעם לחיי.

וכמו שאז היית לי למין מורה דרך ואני הייתי מתויעץ אתך, היום אתה, מין מורה רוחני שכזה, מין מלאך שומר שנמצא סביבי 24 שעות ביממה ועוזר לי בצעדי השונים בעולם הגדול. ואם פעם חשבתי שביום מן הימים אני אשאר לבד בעולם בלי הורים וכלי אח, אז היום אני יודע שתמיד תהיו שם בשבילי וכשזמני יגיע אני לא אחשוש כי אתה שוב תראה לי את הדרך הנכונה ואז שוב נחזור להיות יחד אחי, יחד לנצח.

ועכשיו, בתור נציג של העמותה להנצחת חללי 'בית ליד' - צומת השרון.

רוצה אני להגיד כמה דברים בשם העמותה:

תכניות הבניה לאתר ההנצחה אושרו סוף סוף במלואם ועתה אנו מצפים להיתר הבניה המיוחל על מנת שנוכל להתארגן להתחלת הבניה.

האומנית שרה קונפורטי כבר סיימה את הכנת כל עשרים ושניים הפסלים אשר יוצגו באתר ועשתה את מלאכתה באופן יוצא דופן ביופיו.

כל הפסלים מאוכסנים בבית 'יד-לבנים' בנתניה ועל כך אנו מודים להנהלת המקום ובאופן מיוחד למר אברהם פרלמן מנהל 'יד-לבנים' נתניה.

רוסובסקי דמיאן ז"ל

1974–1995

יזכור

